

В 1716

ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ
(ВАСИЛЬ ЛУКИЧ).

ОГЛЯД ЖИТЯ Й ДІЯЛЬНОСТІ.

НАПИСАВ

О. ТЕОДОЗИЙ ЛЕЖОГУБСЬКИЙ.

КОШТОМ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА“.

У ЛЬВОВІ 1917.

**ДРУКАРНЯ СТАВРОПИГІЙСЬКОГО ІНСТИТУТА
ПІД УПРАВОЮ Ю. СИДОРАКА.**

8(с)У„188:189“ (092 Левшуківий - Леринг) + 0301с
+ 9(сБ.-2-Зах.оби) (092)

ЛНБ України ім.В.Стефаника

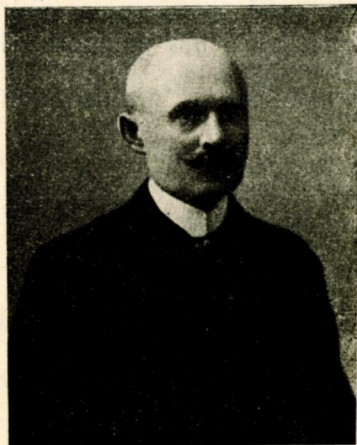
00710826 (0)

Бібліотека М. С. ВОЗНЯКА

**Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И- 35938**

2012

На кінець 1916. р. припадав 40-літній ювілей літературної праці Володимира Левицького, звісного широкому загалови галицької і російської України під популярним псевдонімом Василя Лукича. В мирних часах був би сей ювілей відбився широким гомоном по цілій Україні, бо Василь

9x
4

Лукич був у 80-их роках майже самотнім літературним лучником між галицькою а закордонною Україною, був, так сказатиб, мужем довіря Закордонців, які тільки завдяки йому поміщували свої твори в галицьких видавництвах. А так серед воєнної хуртовини відсвяткував сей ювілей ледви невеличкий гурток тих, що їх доля в останніх

трьох літах зібрала разом до праці на поли народної освіти. Маємо на думці Головний Виділ Товариства „Просьвіта“, який на своїм останньому засіданню з 1916 р. вшанував ювілята, одного з найдавніших і найщиріших своїх співробітників, вручуючи йому на спомин першу зрадовану ним враз з іншими книжку „Дністрянка“, нині вже майже бібліографічну рідкість, та ухвалюючи помістити в календари на 1918 р. його портрет і житєпись.

Володимир Левицький родився дня 2 вересня 1856 р. в селі Белзці, золочівського повіту, де його отець Лука був парохом. До народної школи ходив у своїм родиннім селі, де була 2-класова школа з українською мовою викладовою, а опісля по зложенню іспиту із чотирох народних клас в Золочеві, записався до гімназії в Бережанах, де в 1875 р. зложив іспит зрілости. По зложенню іспиту зрілости записався на правничий виділ у Львові, але наклін до літературної праці спонукав його попри правничі студії, записатися також і на виклади української літератури проф. д-ра Омеляна Огоновського. Се слуханє викладів із української літератури не обмежилося на самім тільки слуханю, бо молодий правник попри свої правничі іспити, робив також курсові іспити із української літератури. В 1879 р. покінчив Левицький права і в слідуючім році вступив на судову практику, а в 1882 р. іменовано його ц. к. судовим авскультантом. В тім часі одружився він з Ольгою Гузарівною.

Але бюрова праця, а передовсім невиносима зависимість не припали до вподоби молодому правникови-літератови. Він розумів дуже добре, що своїм становищем ц. к. судії буде мати звязані руки, а тут літерацький хист, бажанє попрацювати на рідній ниві тягнули його непоборимою силою, тим більше, що бачив запуснену розлогу ниву, а робітників дуже мало. В маю 1883 р. покинув Левицький судову практику і всту-

пив до нотарияту. Яко нотарияльний кандидат відбув свою практику спершу в Болахові, а відтак в Стрию, Залізцях і Станіславові. В жовтні 1896 р. іменував його міністер судівництва ц. к. нотарем у Винниках. На сім становищі заскочила його війна, а її розбурхані філії веліли йому причалити до Львова, де він перебуває і доси, посьвячуючи весь час, свобідний від своїх ділових занять, редакторській праці в Товаристві „Просьвіта“.

Василь Лукич — бо під сим псевдонімом майже виключно знає його загал — се один із послідних, не многих вже робітників вісімдесятих та дев'яностих років, що запрягли ся до тяжкої тоді та вельми невдячної літературної роботи, хоч були свідомі, що за свою безкорисну працю не знайдуть признаня у сучасних, а навпаки чимало рівнодушности, розчаровань та критики. Та горяча любов свого рідного слова, що хоч звеніло на устах десятків мільйонів, тільки з трудом промощувало собі дорогу до літературної стійности, веліла йому не зважати на перепони, а йти за поривом серця, орати рідну ниву, кидати у неї здорове, золоте зерно і вичікувати жнив.

Народне почуте, яке Левицький виніс ще з дому, скріпило ся та скристалізувало під впливом тодішніх учителів Українців бережанської гімназії, р. д. Олександра Барвінського та д. Олександра Борковського. Тут над берегами Золотої Липи проявив ся його хист гуртувати інших, вливати в їх душу одушевлене, захочувати до спільної, ідейної праці.

В Бережанах, як і в інших гімназіях в першій половині осьмої десятки літ минулого століття, була своя „громада“, своя писана „часопись“, своя, як на тодішні часи досить добірна бібліотека. Молодіж відбувала тижневі сходини, передплачувала часописи, обходила рік-річно Шевченкові роковини, справляла заупокійне богослуженне за бл. п. митрополита Яхимовича з традиційною могилою посеред церкви та хоругвою української

гвардії з 1848-ого р. Молодий Левицький, який брав у сій праці враз з іншими живу участь, добув собі загальну симпатію серед молодіжи. Він умів гуртувати своїх товаришів, умів кермувати їх думками-мріями не внішними ознаками свого „українофільства“, якими були тоді смушева шапка а перед тим ще й сині шаравари, а своєю інтелігенцією, вічливістю та ідейністю.

На львівськiм університеті увійшов Левицький в кружок академічної молодіжи, із якого вийшли пізнійші народні діячі як: Леонід Заклинський, Іван Франко, Михайло Павлик, Др. Евген Олесницький, Василь Дідошак, Олекса Ярема та живі ще р. д. Антін Дольницький, о. Олекса Заячківський, Др. Антін Горбачевський, Др. Омелян Калитовський, Іван Белей, Др. Кость Левицький, Др. Андрій Чайківський і інші. Вже зараз першого року свого студентського життя взяв Лукич за літературне перо. В 1875 р. помістив він у „Ластівці“ два оповідання п. з. „Музика у вовчій ямі“ і „Премудрий жид“, а відтак під буквами Л. В. в двох числах загадки.

Кружок академічної молодіжи став видавати в першій половині 70-их рр. місячник „Другъ“. Між членами редакції знайшов ся в 1876 р. і Василь Лукич. „Друг“ був видаваний спершу у москвофільськiм дусі, але під впливом листів Драгоманова з 1875 і 1876 рр., як також під впливом деяких „україноманів та хлопоманів“ із членів гімназіяльних громад, змінив свій напрям і став виходити в чистій, народній мові.

В 1876 р. взяв Левицький участь в редакції і виданню альманаха на 1877 р. п. з. „Дністрянка“, а відтак у видавництві „Правди“, яку редагував тоді Володимир Барвінський.

В 1880 р. виступив Лукич в „Зорі“ з розвідкою про народну поетку Марусю Гордіївну Чурай, в 1881 р. враз з Ів. Франком і Ів. Белесм впорядкував „Руську Антольогію“, а в 1883 зредагував книжочку Товариства „Просьвіта“ п. з.

„Оповідання К. Михайлишина“, яку однак ц. к. прокуратура сконфіскувала. В тім часі став Левицький членом Виділів Товариства „Просьвіта“ і тов. „Руська Бесіда“.

В 1885 р. видав Левицький спільно з Ю. Сельським „Руский Правотар домашній“. Се, майже перше діло із правничого обсягу і довгий час одиноке, писане чистою народною мовою. Отся обставина вповні вистарчить до оцінки значіння „Правотаря“ для літературного розвитку української мови, а зрозуміє і оцінить її кожний, кому приходило ся ломати перші літературні леди у яким небудь напрямі.

В 1886 р. зредагував Лукич альманах „Ватра“, виданий коштом українського касина в Стрию. „Ватра“ визначала ся добором матеріялу, ріжнманітною та сьвіжістю змісту. В ній помістив Лукич цілий ряд творів закордонних письменників як: Куліша, Драгоманова, Мордовця, Мирного, Грінченка, Самійленка, Руданського та інших. З його пера, крім кількох звісток та заміток, була тут поміщена довша розвідка про „Угорську Русь“. Від 1880 до 1885 р. зредагував Лукич шість ілюстрованих календарів Товариства „Просьвіта“, для яких зладив перерібки та переклади 11 оповідань, житєписи і очерки діяльности 10 Українців, що визначили ся в просьвітнім та суспільнім житю України та 4 етнографічні статі.

Вельми цінними є критичні його статі під заг. „Закордонна Русь“ (Зоря 1881 р.) і „Павло Полуботок наказний гетьман України“, трагедия Осипа Барвінського (Діло 1887 р.). Лукичеви завдячують галицькі Українці перші видання деяких творів Нечуя-Левицького, Кропивницького, Панаса Мирного, Чайченка, Карпенка-Карого, Коцюбинського, Леонтовича і багато інших. *) В рр. 1890

*) Видання Василя Лукича публікації ним впорядковані та під його доглядом друковані:

І. Часопись. 1—6. Зоря, ілюстроване літературно-наукове цїсьмо для родш. У Львові, 1891—1896.

і 1893 зредагував Лукич ще 4 ілюстровані календарі „Просьвіти“, причім з літературних їх частий зладив осібні збірки як: Квітка, Рідний Зільник, Левада, Рідна стріха.

Та найважнішою і у літературні наслідки найпліднішою роботою Василя Лукича було редаговане літературно-наукової часописи „Зоря“, яке вів від 17 числа з 1890 р. по кінець 1896 р. Тоді Лукич був нотарияльним кандидатом в Станіславові. До него звернув ся Виділ Товариства ім. Шевченка, яко власник „Зорі“ з просьбою, щоби обняв редакцію. Лукич відказував ся, звинюючи ся браком часу та і тим, що йому ненаручно із Станіслава видавати письмо у Львові. Колиж відпоручники Виділу, р. д. О. Барвінський та проф. Д. Гладилевич заявили, що Виділ застановить видавництво, наколи Лукич не схоче його обняти, тоді він уступив, застерігаючи собі в ре-

II. Літературні збірники. 7. *Ватра*. В Стрию 1887 р., 215 стр. 8^о. — 8. *Квітка* Львів 1890 р., 128 ст. 8^о. — 9. *Рідний зільник*. Л. 1891 р., 136 ст. 8^о. — 10. *Левада*. Л. 1892 р., 103 ст. 8^о. — 11. *Рідна стріха*. Л. 1894 р., 120 ст. 8^о. — 12. *З великого часу*. Л. 1916р., 200 ст. мал. 4^о. — 13. *На переломі*. Л. 1916 р., 240 ст. 4^о. — 14. *Рокова хвиля, літературно-науковий збірник на 1918 р.* Л. 1917 р. 298 ст. вел. 8^о.

III. Збірні твори. 15. *Твори Василя Чайченка. Том I.* (Оповіданя). Л. 1892 р., 208 ст. мал. 8^о. — 16. *Том II.* (Соняшний промінь). Л. 1892 р., 174 ст. мал. 8^о. — 17. *Том III.* (На розпутті). Л. 1892 р., 210 ст. мал. 8^о. — 18. *Твори Степана Руданського. Том I.* (Пісні, приказки, прислів'я, байки). Л. 1895 р., 192 ст. 16^о. — 19. *Том II.* (Поетичні твори з рр. 1851—1856). Л. 1896 р., 278 ст. 16^о. — 20. *Том III.* (Поетичні твори з 1857 до вересня 1859 р.) Л. 1896 р., 180 стор. 16^о. — 21. *Том IV.* (Поетичні твори рр. 1859 до кінця). Л. 1897. X і 258 ст. 16^о. — 22. *Твори Карпенка-Карого.* (Мартин Боруля. Сто тисяч. Безталанна. Що було, то мохом поросло. Чабан. Сербан). Л. 1897 р., 320 ст. мал. 8^о.

IV. Повісті, романи, хроніки, оповіданя, гуморески. 23. *Навіжена*, повість Нечуя-Левіцького. Л. 1891 р., 84 ст. мал. 8^о. — 24. *Поміж ворогами*, повість Нечуя-Левіцького. Л. 1993 р. 180 ст. мал. 8^о. — 25. *Не той став*, повість Нечуя-Левіцького. Л. 1896 р., 129 ст. мал. 8^о. — 26. *За громаду*, хроніка К. Т. Подоленка. Л. 1892 р., 94 ст. мал. 8^о. — 27. *Художник*, повість Т. Шевченка, переклад Ол. Кониського.

дагованю зовсім вільну руку. Лукич був свідомий великої одвічальности, яку бере на себе, годячи ся на редаговане „Зорі“. „Зоря“ мала тоді не більше як 250 передплатників. Першим завданням нового редактора було оживити її, зробити цікавішою для загалу та піднести число передплатників.

Згодивши ся раз стати редактором, взяв ся Лукич до праці з незвичайною старанністю та опитом, якого набрав при редагованю попередних видавництв. Редакційна тека була майже пуста, але за те були у Василя Лукича адреси письменників, з якими навязав зносини ще коли редагував „Ватру“. Він відніс ся до усіх тодішних письменників по обох боках кордону, запрошуючи їх до спільної праці.

Л. 1894 р., 101 ст. мал. 8^о. — 28. *Між народ*, повість М. Школиченка. Л. 1894 р., 92 ст. мал. 8^о. — 29. *Хо*, казка Михайла Коцюбинського. Л. 1894 р., 34 ст. мал. 8^о. — 30. *Для загального добра*, оповіданя Михайла Коцюбинського. Л. 1896 р., 70 ст. мал. 8^о. — 31. *Облога Буши*, повість Мих. Старицького. Л. 1895 р., 88 ст. мал. 8^о. — 32. *Грішники*, роман-хроніка Олекс. Кониського. Л. 1895 р., 192 ст. мал. 8^о. — 33. *Пани й люди*, повість Володимира Левенка. Л. 1893 р., 168 ст. мал. 8^о. — 34. *Per pedes Apostolorum*, образки з життя духовенства на Україні. Л. 1896 р., 106 ст. мал. 8^о. — 35. *Дотепи. Вигадки. Жарту*. Л. 1916 р., 144 ст. мал. 8^о.

V. Твори драматичні. 36. *Лимерівна*, в 5 діях Панааса Мирного. Л. 1892 р., 67 ст. мал. 8^о. — 37. *Тигарівна*, в 5 діях Марка Кропивницького. Л. 1892 р., 63 ст. мал. 8^о. — 38. *В темряві*, в 5 діях Мих. Старицького. Л. 1893 р., 91 ст. мал. 8^о. — 39. *Марія Стюарт* трагедия в 5 діях Фридриха Шіллера, переклад Б. Грінченка. Л. 1896 р., 229 ст. 16^о.

VI. Підручники, твори літературно-наукові і житєписи. 40. *Руский правотар домовий*. (Закоң цивільний). Л. 1885 р., XVI і 432 ст. 8^о. — 41. *Угорська Русь, єї розвій і теперішній стан*. Л. 1887 р., 30 ст. 8^о. — 42. *Юрий Ковчан* — нап. Олекс. Колесса. Л. 1893 р., 99 ст. мал. 8^о. — 43. *Лурники*, студия Кирила Студинського. Л. 1894 р., 56 ст. мал. 8^о. — 44. *Останні романи Г. Сінкевича*. Два відчити М. Грушівського. Л. 1895 р., 50 ст. 16^о. — 45. *Олександр Барвінський, єго житє і діяльність*. Л. 1891 р., 14 ст. 8^о.

VII. Календарі 46—52. Ілюстровані календарі тов. „Просьвіта“ на рр. 1881—1886 і 1891—1894 (зглядно також 1916—1918).

І тут показало ся, що Виділ Товариства ім. Шевченка знав кого запросити на редактора „Зорі“. На письменні запитання Лукича відгукнули ся письменники і галицької і російської України і прислали свої твори. Редакторська тека стала заповняти ся і то не лише оригінальними творами літературними, але і різними вістками та замітками так, що редактор міг завести в часописи постійні, нові відділи як: Література, Штука, Наука, Музика, Театр, Бібліографія і т. и. Що „Зоря“ за часів редакції Василя Лукича не терпіла на брак материялу, доказує найліпше се, що з кінцем року міг редактор видавати обширний проспект на слідуєчий рік. Тодішня „Зоря“ стала тішити ся великою симпатією не лише серед галицьких але, що найважнійше, і серед закордонних Українців. Вона познакомлювала їх з найкрасшими творами рідної літератури, піддержувала, поширювала та поглиблювала серед них всеукраїнську ідею і будила живі почування супроти галицьких братів, що маючи одробинку національної свободи, мусіли у тих тяжких для закордонних Українців часах, двигати літературний престиж цілого українського народу. Тим то „Зоря“ за редакції Лукича була органом, що здобув собі серед закордонних Українців більше число передплатників. Число передплатників „Зорі“ з 250 підскочило на 800. В тім велика заслуга Лукича. Як великий вплив мала тодішня „Зоря“ на поширенє всеукраїнської ідеї серед Закордонців, доказує найліпше ся обставина, що московське правительство, яке зорко стежило за українським рухом, відібрало їй дебіт до Росії. Та се вже було за пізно. Раз пробуджене почутє окремішности від російського народу та єдности з Галичанами обнімало чим раз ширші круги. Попри давнійших українських письменників, які на запитання Лукича брали участь у виданю „Ватри“, виступають в „Зорі“ нові, як: Кропивницький, Маркович, Карпенко-Карий, Лисенко, Ко-

цюбинський, Старицький, Комар, Щоголів і інші. Тоді то почали появляти ся перші твори-проби молодих письменників, яких щиро заохочував до сього Лукич, а які пізнійше стали окрасою української літератури, як: Богд. Лепкого, О. Кобилянської, А. Кримського, Потапенка і інших.

Та помиляв ся би дуже сей, що думав би, що Лукич яко редактор „Зорі“ спочивав на лаврах своєї праці. Наколи є правдою, що редакторська праця є одною із найневдячнійших, то праця українського редактора в дев'яностох роках була справді не до позавидування. Треба було бути не лише літератом але дипломатом, щоби дати у часописи річ літературної стійности, а не зразити та не загнати у ворожий табір тих, у яких була справді добра воля і охота стати письменником та не було хисту.

А як трудно було погодити диялектичні нюанси галицьких та закордонних письменників! Одні і другі були переконані, що їх мова найкраща і одинока має право до мови літературної. Галицькі письменники робили закид редакторови, що він занадто „україньщить“ мову, закордонні зноваж, що допускає в часописи галицьке „язичіє“. Та се не ослаблювало значіння „Зорі“, а навпаки служило доказом, що „Зоря“ була на ті часи справді органом літературним цілої України в яким стирали ся зі собою два напрями на те, щоби постиравши свої, часом навіть досить острі канти та проникнувши один другого, стали одним всеукраїнським напрямом.

В рр. 1889 до 1893 був Лукич постійним дописувателем з Станіславова часописи „Діло“ і брав визначну діяльну участь в життю станіславівських Українців, які і пращали його торжественним бенкетом, коли в 1897 р. переніс ся на становище ц. к. нотаря у Винниках.

З хвилею обнятя обовязків ц. к. нотаря зложив Лукич редакцію „Зорі“, бо тяжкі занятя заводіві приневолювали його на якийсь час від-

тягнути ся від літературної праці. Так проминуло майже десять літ.

У фабричнім підльвівським селі Винниках, заселенім Українцями, Поляками і Німцями будила ся чим раз живійше народна свідомість. Треба було чоловіка, який своєю повагою зумів би згуртувати всіх та зорганізувати доцільну народну роботу. І тоді (в р. 1907-ім) тямучі винницькі Українці, звернули свою увагу на нотаря Левицького і хоч знали, що йому не багато лишає ся зайвого часу, прийшли просити його, щоби обняв провід в читальні Товариства „Просьвіта“.

Відказував ся від сего обовязку спершу Лукич, бо знаючи свою вдачу прочував, що станувши раз до якоїсь праці, буде мусів з часом переймати на себе одну роботу за другою. Знав занадто добре українську психіку, знав що на сего, що робить одну роботу як слід, накладають звичайно тільки обовязків, що аж приходить ся під ними упадати. Та не було ради.

Став Лукич спершу головою читальні „Просьвіти“, яка за його головства придбала собі чимале майно, а в кілька місяців потім відпоручником на „Народний зїзд“ (і членом ширшого Народного Комітету), відтак членом громадської ради, членом місцевої ради шкільної, членом Надзірної Ради господарсько-кредитового стоваришення, з часом виборцем при кожних виборах, членом виборчих комісій та часто провідником і речником усяких можливих депутатцій, а в році 1900-ім головою львівської філії Товариства „Просьвіта“. І не стямив ся як майже уся народна робота у Винниках зосередочила ся в його руках та забирала не лише зайвий час, але веліла нераз відмовляти собі і найпотрібнішого випочинку. І тільки завдяки визначній помочи незвичайно щирих земляків, як о. парох Гірняк і ц. к. судия Рак, був Левицький в силі сповняти поручені йому народні обовязки, а національні придбаня у Винниках були вислідом невсипучої праці тої

ідейної трійці („Левицький, Рак і піп Гірняк“ — як її „до складу“ називано).

А як сповняв їх, доказують найліпше наслідки. Всім нам ще свіжо стоять в пам'яті величавий сокільський здвиг із нагоди посвячення прапора та не менше торжественне відкрите пам'ятника Т. Шевченка у Винниках. Се були справдешні докази розбудженої народної свідомости винницького українського населення. А тим хто будив її, тим що у сю працю клав свою душу, був попри згаданих о. пароха Гірняка і судії Рака — нотар Володимир Левицький.

Та війна не пощадила його. Не то що знищила його хату але і значну часть Винник так, що Левицький як ц. к. нотар не міг тут урядувати і переніс ся до Львова, щоби уступити ся з очий тих, що прийшли „визволяти подяремную Русь“ та визволювали в сей спосіб, що найліпших єї синів забирали до себе, висилаючи їх або в глибину Росії або на Сибір. Левицького оминула сумна доля інших тільки завдяки тому, що змінивши свій осідок випав з евіденції, яку дуже точну привезли московські власти вже готову зі собою.

Колиж в червни 1915 р. уступили російські війська, побачив Левицький, що із передвоєнних робітників лишило ся дуже мало. Одних вивезли Москалі, другі коротали свій вік у Відні а дехто і помер. Треба було негайно взяти ся до роботи і то там де її було найбільше потрібно. І пригадав собі Левицький Товариство, для якого так щиро працював у дев'ятьдесятих роках, якого ідеї плекав і поширював в часі свого нотаріату у Винниках — пригадав собі Товариство „Просьвіта“, яке найперше з усіх треба було оживити. Тому не ждучи на запросини, сам зголосив ся до него, і Товариство з правдивою вдячністю приняло його працю, а знаючи його літературний смак та хист, поручило йому одну з найважніших своїх робіт, себто редакцію своїх видавництв.

Найпильнішою роботою було видане календаря на 1916 р. Хоч час був вже досить пізнений, бо ледви з кінцем серпня можна було взяти ся до роботи, обемистий календар появив ся у свій час, а змістом та внішнім виглядом займав одно з найперших місць поміж подібними виданнями. Редакція переважної частини видавництва Товариства „Просьвіта“ від часу уступлення російського наїзду спочиває в руках В. Лукича, а хоч редаговане у нинішних часах ізза браку людей, неправильности почти та усяких перепон технічної натури є вельми утруднене, то видавництва „Просьвіти“ за редакції В. Лукича можуть служити взірцем як під оглядом змісту так і внішньої форми. Слідно в них літературно-артистичний смак, незвичайну совісність та техніку вельми опитного редактора.

Коли віцепрезидент палати послів п. Ю. Романчук, під якого редакцією виходить „Руска письменність“, видавана Тов. „Просьвіта“, в послідних роках занадто зайнятий працею в парламентах, не може приладжувати до друку поодинокі томи в таким темпі як перед війною, Василь Лукич в порозуміню з ним переняв редакцію починаючи від I. тому другої серії, себто творів Нечуя-Левицького. До 26. тому має материял приладжений п. Ю. Романчук, а тільки здержує ся з відданем до друку з тої причини, що хоче деякі тексти провирити з виданнями, яких у Відні, де постійно перебуває, не можна дістати.

Наколи би хто бажав характеристики Василя Лукича яко Українця і літерата, то можна би її подати в отсих коротких словах.

Василь Лукич яко Українець, се один із тих „ідеалістів українофілів“ 80-тих років, що попри свій ідеалізм не жахав ся хопити і за „найреальнішу“ роботу, яка хоч на волос зближувала його до його мрій-ідеалів. Таким зістав до нині, хоч на своїх, не дуже сильно збудованих плечах, двигає вже шестий хрестик. Та літа не вспіли

2005

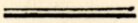
затерти черт ідеаліста на його завсіди „молодім“
лици, окруженім сріблстим волосем.

Се один з тих „ідеалістів“, що ніколи не
оглядає ся на особистий хосен за свою народну
працю, що ніколи не дбав о признане та славу,
чого найліпшим доказом най послужить се, що
під псевдонімом скривав так добре своє дійсне
прізвище, що нераз лучало ся, що чоловік, навіть
досить добре ознакомлений з українською літе-
ратурою, розмовляючи з нотарем Володимиром
Левицьким не знав, що говорить зі загально звіс-
ним Василем Лукичем.

Характеристичною чертою В. Лукича є не-
звичайна точність і совісність. Яко редактор вів
завсіди дуже широку переписку, а ніколи не лу-
чило ся, щоби не відповів на письмо, писане до
нього. Він умів винайти і гуртувати нових моло-
дих письменників і де було потреба писав один
лист за другим так довго, аж доки не допросив
ся бажаної вістки чи статі. А коли прислана праця
не надавала ся до друку, то Василь Лукич, який
умів бути строгим рецензентом, умів також звер-
нути авторови працю з такими приятельськими
замітками, що вони молодого адепта літератури
не то, що не знеохочували, а приневолювали
покористувати ся ними і брати дальше за перо.

Книжка, яка виходить зпід редакції Василя
Лукича, відзначає ся педантичним майже викінче-
нем і бездоганним внішнім виглядом, словом є
книжкою справді європейського покрою.

Таким є Василь Лукич, а отся житепись, що
має на ціли познакомити широкий загал із його
працею, най буде також і висловом подяки за-
галу за те, що він зділав для рідної літератури,
а заразом і просьбою, щоби не кидав вже своєї
редакторської теки а своїм хистом і досвідом
ще довго-довго служив українському народови.

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И- 35938

444579

В 1.716

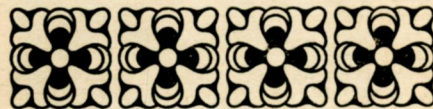
В 1716

ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ
(Василь Лукич).

ОГЛЯД ЖИТЯ Й ДІЯЛЬНОСТІ.

НАПИСАВ

О. ТЕОДОЗИЙ ЛЕЖОГУБСЬКИЙ.

КОШТОМ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА“.

У ЛЬВОВІ 1917.

ДРУКАРНЯ СТАВРОПОЛІГІЙСЬКОГО ІНСТИТУТА
ПІД УПРАВОЮ Ю. СИДОРАКА.

МАТЕРІЯЛИ ДО ЖИТЯ Й ДІЯЛЬНОСТІ:

- Др. *Омельян Оголюський*: „Історія літератури рускоп“
Часть II, відділ I. Стор. 122.
- Др. *В. Щурат*: „Володимир Левицький (Василь
Лукич)“. Гл. „Зоря“ 1897. Стор. 16 і 17.
- О. *Т. Лежогубський*: „Володимир Левицький (Василь
Лукич)“. Гл. „Діло“ 1917. Фелетони ч. 1 — 3.
- Др. *Іван Франко*: „Молода Україна. Часть перша.
З остатніх десятиліть XIX в.“ У Львові, 1910.
Стор. 43 і 44.
- Др. *Іван Франко*: „Нарис українсько-руської літе-
ратури до 1890 р.“. У Львові, 1910. Стор. 244
337 і 351.
- Володимир Дорошенко*: „Василь Лукич“. Гл. „Вістник
Союза визволення України“ ч. 147 (зглядно
ч. 17) з 22. цвітня 1917. Стор. 258 і 259.
- Василь Лукич*: „Спомини про Івана Франка. Карти
з записника“. Гл. „Діло“ ч. 5 (зглядно ч. 1932)
з р. 1917. Стор. 3 і 4.
- Василь Лукич*: „Із споминів мого життя“. Гл.
„Вістник Союза визволення України“ ч. 152
(зглядно ч. 22) з 27 мая 1917. Стор. 345 і 346.